

Vis și realitate – Autor necunoscut

Iov 33.15-18: Într-un vis, într-o viziune de noapte, când cade somn adânc peste oameni, în ațipiri pe pat, atunci El deschide urechea oamenilor și le pecetluiește învățătura, ca să întoarcă pe om de la faptă și să ascundă de om mândria; El îi păzește sufletul de groapă și viața de la pieirea prin sabie.

Adevărul deplin al cuvântului Scripturii de mai sus, Domnul mi l-a arătat printr-o întâmplare din viața mea, într-un mod așa de serios, chiar dacă extrem de prețios, pe când am putut în același timp să experimentez din nou măreția harului Său mântuitor, încât m-am simțit îndemnat să scriu aceste rânduri spre onoarea Sa. Poate că ele vor fi folositoare unui suflet sau altuia.

Am o brutărie. Obişnuiesc să duc regulat pâine de vânzare cu un autovehicul, într-un oraș din apropiere. Odată, când vehiculul n-a putut să fie folosit din cauza unei reparații mari, care l-a monopolizat paisprezece zile, am împrumutat pentru perioada aceea un atelaj de cai de la un moșier prieten. Era într-o sâmbătă când am împrumutat caii. Noaptea dinainte am avut un vis ciudat.

Eram pe drum cu căruța. Îl luasem cu mine pe fiul meu de doisprezece ani, ca el, în timp ce eu duceam pâinea, să rămână cu caii. Ne-am oprit în apropierea unui pasaj subteran de cale ferată, de unde îmi făceam drumurile, în timp ce Adolf ținea de frâu caii, care erau cam năvălași. Poate să mă fi îndepărtat vreo cincizeci de pași de căruță, când un tren personal s-a apropiat pufăind pe terasamentul căii ferate. Animalele sensibile s-au speriat și au doborât copilul. Era o priveliște înfricoșătoare. M-am trezit și am văzut că era un vis.

„Visele se spulberă!” Așa spune proverbul și tot așa m-am gândit și eu atunci. Prin urmare, nu am acordat nicio importanță celor ce visasem și nici n-am povestit nimănui nimic, nici măcar soției mele, ci am spus în dimineața următoare băiatului meu că trebuie să vină cu mine la livrarea pâinii. Spre uimirea mea, el s-a împotrivit, și când eu, în schimb, am insistat asupra dorinței mele, el a mers plângând la profesor ca să se învoiască pentru ziua aceea.

În aceeași zi, după-amiază la ora trei și un sfert, visul meu s-a împlinit. Adolf stătea în apropierea unui pasaj subteran de cale ferată, în fața cailor, și ținea hățurile. Eu tocmai mă aflam într-o casă. Un tren se apropie pufăind. Caii se sperie și bietul meu băiat este doborât, exact așa cum văzusem în vis. Nebănuind nimic, am ieșit din casă. Atunci, o femeie mai în vârstă îmi vine în întâmpinare și strigă:

„Caii au luat-o la goană și au călcat mortal băiatul.”

Dragă cititorule, poți să-ți imaginezi ce înseamnă o asemenea comunicare pentru un tată, care abia își părăsise sănătos copilul iubit?! Adolf mort! Și vai! Încă nu era mântuit.

„O, Doamne!” a răbufnit din inima mea, „el încă nu este proprietatea Ta.”

Când am ajuns la locul acela, l-am găsit pe băiatul meu zăcând lângă șanț. A ridicat capul. Slavă Domnului! Deci, trăia și era conștient. Firește, geaca și pantalonii se făcuseră zdrențe. Și la genunchi avea o rană considerabilă și în mai multe locuri avea julituri pe piele. Dar niciun os nu era rupt și nici intern nu părea să fie ceva lezat. Dumnezeu veghease minunat asupra sa. Caii fuseseră curând prinși din nou. Nici ei nu pățiseră ceva rău, așa că în orice privință aveam motiv să-I mulțumim din inimă lui Dumnezeu pentru păzirea Sa prietenoasă.

Soția mea și eu am folosit atunci ocazia să-i facem pe copiii noștri încă o dată atenți cu toată seriozitatea, cum în toiul vieții suntem înconjurați de moarte și cât de important este din acest motiv, ca astăzi, în ziua mântuirii, să se lase împăcați cu Dumnezeu. Dar Adolf nu voia să asculte.

Poate să fi trecut cam trei sferturi de an de la cele povestite mai sus. Atunci am avut din nou un vis.

Soția mea, Adolf și eu ședeam la masa de cafea. După cafea voiam să fac cu malaxorul un aluat de franzelă, în brutărie. Adolf s-a sculat dintr-odată și a ieșit. Imediat după aceea am auzit alături malaxorul mergând. M-am ridicat, am tras perdeaua de la glasvandul care dădea în brutărie și am văzut cum Adolf tocmai fugea de lângă mașinărie. După aceea am deschis ușa. Adolf stă acolo și strigă: „Tată, tată, mâna mea!”

„Ce este cu mâna ta?”

Atunci el ridică brațul drept. Mâna lipsește. Nu mai este decât ciotul însângerat. Apoi aleargă la malaxor și ridică ceva. Este mâna sa, care fusese tăiată aproape de încheietura mâinii. M-am trezit scaldat în sudoare. Era ora patru dimineața. Întâi a trebuit să mă gândesc bine, dacă visasem sau dacă ceea ce pățisem era realitate. Cât de bucuros am fost când mi-am dat seama că totul nu a fost decât un vis! Dar la început n-am mai rezistat să rămân în pat. Amintirea celor visate era prea groaznică. M-am sculat, am îngenuncheat și am strigat din adâncul inimii:

„O, Doamne, fă ca visul să nu devină din nou realitate!”

Atunci m-am simțit ca și când aș fi auzit cuvintele: „Îți este de folos să piară unul din mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă” [Matei 5.30.] și cu aceasta mi-a devenit limpede că Dumnezeu mi-a trimis acest al doilea vis ca să mă determine să-i prezint încă o dată bietului meu copil, cu toată seriozitate, groaza unei veșnicii care este petrecută departe de Dumnezeu. Cine știe dacă Dumnezeu nu va trebui să vorbească poate și mai serios decât prima dată cu Adolf? Pe când încă mă gândeam când ar trebui oare să vorbesc cu băiatul, pasajul din Iov 33.15-18, citat în antetul acestor rânduri, mi-a apărut așa de viu în fața sufletului, încât m-am decis s-o fac încă în aceeași dimineață, înainte ca Adolf să plece la școală.

Așa că spre ora șapte m-am dus în dormitorul său. Adolf era deja îmbrăcat și mi-a zâmbit.

„Băiatul meu”, am spus, „Dumnezeu Însuși mă trimite la tine în dimineața aceasta, la o oră așa de matinală, cu un mesaj serios.”

El și-a lăsat ochii în jos. Zâmbetul a dispărut. M-am așezat lângă el pe marginea patului și i-am povestit visul. Atunci i-au curs lacrimi mari pe obraji; chiar și mie mi s-au umezit ochii.

„Adolf”, am continuat eu, „Domnul Isus te cheamă. De ce nu vrei să mergi la El cu păcatele tale? Gândește-te la vis! Dumnezeu ne vorbește prin el. Vrei să te expui primejdiei ca Dumnezeu să traducă în viață ce mi-a arătat în vis? Vrei să aștepti până ți-ai pierdut mâna?”

„Nu, nu, sigur că nu.”

„Atunci, când vei veni?”

„Acum, acum vreau să vin.”

După ce ne rugaserăm împreună, l-am întrebat dacă este convins că din cauza păcatelor sale a meritat judecata și trebuie să fie mântuit. El a răspuns afirmativ la ambele întrebări. După aceea i-am cerut încă o dată cu toată seriozitatea, să pună imediat problema în ordine înaintea Domnului. Apoi l-am lăsat singur, am mers în camera mea și l-am rugat aici pe Domnul, în genunchi, ca El să

Se îndure de copilul meu și să-i dăruiască iertarea păcatelor sale. Și „Cel care a sădit urechea nu va auzi?” [Psalmul 94.9] Răspunsul nu s-a lăsat mult așteptat. A durat numai puțin timp, apoi Adolf a venit la mine. Fața lui purta o cu totul altă expresie ca mai înainte. L-am privit întrebător. Atunci m-a privit deschis în ochi și a spus simplu:

„Am găsit pace. Domnul Isus Și-a vărsat sângele și pentru mine.”

Acesta a fost un ceas de bucurie. Adolf se bucura, noi, părinții, ne bucuram și chiar la îngerii din cer era bucurie pentru un păcătos care se pocăise. Apoi, noi trei I-am mulțumit împreună Domnului, de data aceasta nu pentru o salvare vremelnică, ci, ceea ce este mult mai important, pentru o mântuire veșnică.

Titlul original: „Traum und Wirklichkeit”
din *Samenkörner* (Neue Folge 26) 1932